

ří-li na ten svůj prapor. Od počátku sjednocení mocnářství rakouského uplynulo již půl čtvrtá sta let. Co tu válek, co tu bouří. Války turecké, válka třicítiletá, první války francouzské, války o rakouské dědictví, válka sedmiletá, bouře, jež na sklonku minulého a na počátku nynějšího věku zatřásly celou Evropu. Však na kterékolivěk bojišti evropském zavítal orel habsburský – byli to synové českých matek, byly to děti tohoto bílého lva, kteří činili divy udatenství, kteří nejednou svou krví, svými těly zachovali čest zbraní rakouských a domu habsburskému korunu.

Celou řadu bitev musel bych vyčísti, kde všude šiky tohoto českého lva osvědčily svoji staročeskou chrabrost, kde všude dokázaly svoje staré světoznámé udatenství. Snad mnohý z vás tuto přede mou stojících, stál sám v dešti koulí proti nepříteli, za děsného hřmění děl, dýchal ten čpavý dým a viděl klesati a krváceti své soudruhy po stranách, ale proto přece stál na bojišti jako nehnutá hradba anebo hnal na povel vpřed.

A na tyto chvíle, kdy každý z nás, milí vysloužilci, přísahal věrnost a oddanost svému císaři a králi, na tyto chvíle upomíná vás ten bílý český lev s černým orlem habsburským na praporu vašem, každého vyzýváje, byste i nadále zůstali věrnými a zdárnými Rakušany berouce vřelého účastenství v radostných i žalostných událostech panovnického domu. Krále v uctivosti mějme.

A my všichni budeme pravými vlastenci, budeme Čechové, budeme Rakušané. Jenom neopomeňme svému vlastenectví a své oddanosti ku králi dáti pevného základu.

Kdo chce míti velkolepý dům, nestaví ho na sypkém písku, který by bouře rozvalila, ale klade základy hluboké a mohutné.

Veliké jest vlastenectví, vznešená věrnost ku králi, a proto musí státi na pevném základu, a základ ten jest Bůh.

Nebo co jest vlastenectví bez Boha? Jest to shon jenom po vlastní slávě, jest to bažení po vlastním zisku.

Nehodlám to doložiti smutnějšími příklady z našich dějin českých, abych nerušil slavnostní náladu, jenom k tomu poukazuji, že téměř před sto lety vlastenci francouzští vlast svou uvrhli v záhubu a zaplatili nevinou krví svých spoluobčanů, poněvadž vlastenčili bez Boha, vlastenčili proti Bohu.

A jak může býti, a bude věrným císaři a králi, kdo se spustil Boha? Kdo nevěří, že na věčnosti dojde odplaty od Hospodina, ten snadno dá se zaslepiti mámivým leskem zlata i ku velezradě.

Hrozné věci, které se nyní ve světě dějou, jenom smutný toho doklad nám podávají.

Boha se tedy bojme a dobrý Bůh vyleje na nás požehnání, abychom všecky ctili, bratrstvo litovali a krále v uctivosti měli.

Přeji Vám milí naši vysloužilci, abyste v plné víře dostáli úloze ku svému blahu, ku prospěchu vlasti, k slávě říše rakouské a ku chvále Boží.

Bude sice ještě o to mnohý boj, ale k boji jste se zavázali sv. přísahou, k boji jste byli vycvičeni, a důvěřujte – Bůh jest s námi.

Jako veliký Konstantin svatý křížem opatřil prápory svých vojnů a v kříži také zvítězil proti svému soupeři – tak nyní důstojný světitel i váš nový prapor požehná svatým křížem, abyste za tímto znamením orlím letem a silou lvovou ku svému vytknutému cíli spěchali, stále při tom pamatující, že všechno nasaditi máte pro Boha, krále a vlast!

Bůh, král, vlast budiž dnes přísaha Vaše k novému tomuto praporu Vašemu a vezte – pakliže svědomitě hájiti budete povinnosti Vaše co křesťané, co poddaní a jedné vlasti synové, vezte, že také zvítězíte. A povstane Bůh a přikáže vášním rozbouřeným a bude utišení veliké.

Ano, povstaň, ó Bože, a uděl nám pokoje, kterého tento svět dáti nemůže.

Povstaň a požehnej nás všechny, amen.

Po obřadě posvěcení odevzdán prapor zástupkyní matky praporu paní Eleanorou Láblerovou předsedovi, tento pak praporečníkovi s věnovacím proslovem.

Ten přijav odevzdaný mu prapor, slavným slibem věrně jej střežiti a nésti co symbol věrnosti a oddanosti k panovnickému rodu a mohutnosti a síly věrné k sobě spolubratří – kolem svého soustředěných, vztyčil jej nad hlavami četných řad a za zvuků hymny a hřímavého volání slávy Jeho Veličenstvu Císaři.